

Защото търпението на Калояна бѣ стигнало вече къмъ края си. Още малко и чашата щѣше да прелѣе. Толкова години вече чакаше. Толкова години се готвѣше за борба. Крѣвта му кипѣше за дѣла, за подвигъ, а той, буйниятъ, неукротимиятъ, трѣбваше да седи у дома си, като немощна жена, и да чака. Все да чака. Презъ дългитъ самотни дни, разяданъ отъ тревоги и съмнения, презъ дългитъ безсънни нощи, измѣчванъ отъ зли прокоби.

И той усѣщаше какъ въ него се набиратъ страшни, могъщи сили, които дирятъ само единъ знакъ, за да избухнатъ въ грозна, разрушителна стихия.

Той стискаше зѣби и чакаше. А складоветъ съ оржия прѣщѣха отъ изобилие на стрели, лѣкове, саби, щитове, мечове...

Изкусни технитари, подъ негово ръководство, бѣха приготвили страшни, невиджани и нечувани до тогава обсадни машини.

Хамбари, купове, ями бѣха препълнени до горе съ храни.

Всичко бѣ готово за решителната бранъ. Защото битката при Варна, войната съ сърбитъ, бѣха само подготовителни удари. Калоянъ блѣнуваше за една решителна среща между главни сили. За велика битка, въ която би могълъ да развихри всичкото си бранно изкуство.

И той стискаше зѣби и чакаше само единъ знакъ.

Чакаше вести отъ папата, отъ Венгрия, отъ латинитъ... Лицето му бѣ измършавѣло, очитъ му хлѣтнаха. Стана зѣлъ и раздражителенъ. Често избухваше въ припадѣци отъ яростъ. Въ такива дни нито Целгуба, нито Елена, нито Йоанъ смѣха да го заговорятъ.

Въ началото на мартъ пратеницитъ до латинитъ се върнаха.

Когато Калоянъ научи, че пѣтницитъ минали моста при воденицитъ, страшно вълнение го скърши, и като се метна на бѣлия си конь, той изтича като свѣткавица на среща имъ. Намѣри ги при градскитъ порти.

Пратеницитъ бѣха тѣжни и замислени. Още щомъ ги търна, той разбра. Само глухо попита: